

ГОРСКИЯТЪ ЧАРЪ

Гората се дига въ почуди,
Полюшватъ се тежки листа,
И тѣхния шепотъ събуди
Заспалитѣ нощни цвѣтя.

И тъмнитѣ брѣстове блѣсватъ,
Затихналъ върхътъ имъ шуми,
Низъ грани се мълкомъ надвесватъ
Невидени бледни моми.

Обтѣгатъ тѣ сребърни струни,
Свенливитѣ лунни мечти,
По устни ме всѣка цѣлуне,
Цѣлуне и пакъ отлети.

Луната изплува полека,
Пониса се въ облаченъ сводъ,
Къмъ заникъ тя дири пжтека,
Презъ бездни — спасителенъ бродъ.